

Numărul 16

Mozaic

Revista Colegiului Tehnic

„Mircea cel Bătrân“

București, decembrie 2012 – februarie 2013

COLECTIVUL DE REDACTIE

DIRECTOR ONORIFIC: *NICOLETA GAIDOȘ*

REDACTOR SEF: *STELIANA ZAPCIU*

EDITOR: *MIHAELA LEBĂDĂ*

REDACTOR SEF ADJUNCT: *GEORGIANA CARABĂ*

DESIGN & VERSIUNEA ELECTRONICA: *GEORGIANA CARABĂ*

REDACTORI: *RODICA BUTNARU, SORINA NEGOIȚĂ, IULIA IVAN, ILEANA ANTON, STOIAN HORATIU, MARIANA VOICU, ELENA SAMOILA, ORLANDO NEDELEA*

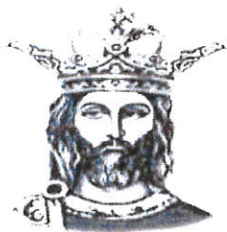
ELEVI: *RALUCA BULANCEA, PATRICIA CIUREA, MIHAELA ADELA DUMITRU, MATACA IONUȚ, ALEXANDRA MITE, , ROXANA ION, DANIELA SERBAN, MITITICA DIANA, MIHAELA IONITA, IULIANA BÎRLĂDEANU, CARMEN CRUȘNISCHI, STEFAN SIRBU*

Adresa: revista_mozaic@yahoo.com

Responsabilitatea pentru conținutul materialelor publicate revine în exclusivitate autorilor!

CUPRINS

LIMBA ȘI LITERATURA ROMÂNĂ.....	3
LIMBA ȘI LITERATURA FRANCEZĂ.....	20
ȘTIINTE.....	28
MATEMATICA.....	36
COLTUL VERDE.....	37
RUBRICA SPORTIVĂ.....	43
CERCUL LITERAR MOZAIK.....	45
ATELIER GRAFIC.....	49
ȘA CUNOASTEM ISTORIA LICEULUI.....	51

MIRCEA CEL BĂTRÂN

MOTTO:
"PRIN NOI VEȚI FI CEI DINTĂI MEȘTERI ISCUSIȚI,
CREATORI LIBERI, PODURI ÎNTRE GENERAȚII"

CRĂCIUNUL – SĂRBĂTOAREA BUCURIEI

Sărbătoarea Crăciunului sau a Nașterii Domnului este una dintre cele mai mari și mai importante sărbători religioase.

Din perspectiva folcloristului și a etnografului, această sărbătoare, cu dată fixă, din ciclul sărbătorilor de iarnă – pe care azi o serbăm cu toții la 25 decembrie – are o istorie dintre cele mai interesante și mai semnificative, conservată parțial în legendele și îndeosebi în textele atât de poetice ale colindelor noastre. Cu prilejul sărbătorilor de iarnă, manifestările folclorico-religioase cele mai frecvente sunt colindatul și spectacolele de teatru popular. Toți specialiștii au remarcat unitatea tematică a colindelor românești, indiferent de zona din care provin. Această consecvență tematică dovedește, încă o dată, că una dintre funcțiile de bază ale acestor imnuri-uri era aceea de a menține vie actualitatea unui mesaj religios: Nașterea Domnului.

Numele popular al lunii decembrie, cea în care se sărbătorește Crăciunul, este Undrea sau Indrea, care este un derivat din grecul *Andreas*. Dacă ne amintim că Sfântul Andrei este cel care a propovăduit creștinismul în Dacia Pontică, nu e de mirare că în română s-a păstrat, sub forma mai sus amintită, numele acestui sfânt apostol și protector al României.

În cărțile de cult ortodox, termenul Crăciun nu apare niciodată menționat. În toate este consemnată, la 25 decembrie, Nașterea Domnului. Unii filologi consideră că la originea românescului Crăciun se află cuvântul latin *creatio*, dezvoltat în latina vorbită în răsăritul imperiului roman, preluat mai apoi de slavi, de unde a revenit în limba română vorbită.

Așa cum se prezintă în colinde, Crăciunul este numele prin care este denumit Iisus, ca fiu al lui Dumnezeu, dar și ca „bătrânul Crăciun” și chiar ca „moș Crăciun”.

Imaginea lui Moș Crăciun, așa cum o receptăm cu toții astăzi, a pătruns la noi pe la jumătatea secolului al XIX-lea. Aceasta se prezintă sub forma unui personaj legendar, bun și generos, așteptat cu mare nerăbdare de toți copiii, cărora le aduce daruri. Cam pe la aceeași dată s-a răspândit, tot din apusul Europei, și obiceiul împodobirii bradului, un arbore cu multiple valențe simbolice și religioase, deja valorizat în multe dintre datinile și tradițiile românești.

Raluca Bulancea & Patricia Ciurea
Clasa a IX-a B

BAGHETA CRĂCIUNULUI

Era o noapte pustie de iarnă.
Stele străluceau ca argintul.
Fulgi de bronz cădeau încetinel.
Deși stelele mă atrăgeau,
am adormit.

Am avut un vis ciudat...
Mă dădeam cu sania.
Mi-am luat avânt și deja sania
fugea ca vântul.

Tot ce mai vedeam era o perdea de stelute argintii. Când sania s-a oprit, eram într-un loc necunoscut. Am văzut o luminiță.

M-am îndreptat spre ea. Acolo era un brad înalt, înalt, cu lumini multicolore, cu globuri frumoase și bomboane de ciocolată. Beteala roșie, aurie și argintie înconjura bradul. În vârf, stătea o stea mare și strălucitoare. Lângă brăduț era și o casă tot la fel de frumoasă. Am ciocănit la ușă, dar nimeni nu mi-a răspuns. Am mai ciocănit o dată. La fel. Așa încât m-am hotărât să intru. Casa era toată argintie. M-am uitat ce m-am uitat, până ce am dat de o sticlură cu pulbere. Am luat puțină pulbere pe degete. Imediat, am început să mă desprind de sol. Acum nu mai mergeam, acum zburam aproape de pământ. Am mai luat niște pulbere pe degete. Acum eram mai sus. Am continuat să mai iau până când am ajuns aproape de tavan. Atunci am ieșit. Se făcuse noapte. Luna era strălucitoare, mare și frumoasă. Dar oricât de mare ar fi fost, mă cuprinse o dorință arzătoare să o pot privi și mai îndeaproape. Dar chiar atunci îmi distrase atenția ceva. În depărtare se vedea un palat clădit din stelute de argint și zăpadă. Cum eram curioasă, pornii spre el în zbor. Căci vezi, acest palat era în văzduh. După o călătorie nici prea lungă, nici prea scurtă, am ajuns la palat. Era aproape dimineață, deci puteam să bat. La ușă mi-a răspuns o zănuță cu părul de un alb imaculat, care m-a condus în Sala Tronului. O împărăteasă frumos îmbrăcată, cu părul lung și un sceptru strălucitor îmi zise:

- Bună dimineață, fată frumoasă! Sunt Crăiasa Zăpezii! Ce te aduce aici? Oare ești tu cea care va salva Bagheta Crăciunului?

Locuitorii, care deja se strânseseră în Sala Tronului, șușoteau de parcă ar fi jucat „Telefonul fără fir”:

- Ea e, ea e, ea e!

Crăiasa se ridică de pe tron și mă luă delicat de mână. Mă conduse într-o cameră făcută doar din argint. O fetiță îmbrăcată tot în argint privi spre mine și zâmbi:

- Bună! Mă numesc Sclipi și îți voi prezenta Tărâmul Crăciunului! Voi fi ghidul tău! Așa vei putea salva Bagheta Crăciunului și vom putea aduce zăpadă și în alte țări ale lumii!

Și a început să-mi prezinte Tărâmul! M-a dus mai întâi într-un loc unde toate personajele din poveștile în care apărea și iarna erau acolo.

- Uite-o pe Marușca din „Marușca și cele douăsprezece luni”, uite-i pe Carl și Gerda din „Crăiasa Zăpezii”, însăși regina voastră este dintr-o poveste... da' tot din „Crăiasa Zăpezii”! Mai văd că sunt și alte personaje!

Apoi mi-a prezentat casa lui Moș Crăciun! Am fost bucuroasă să-l cunosc! Mi-a dat și un cadou! Niște conduri din cristal!

- Acești conduri te vor duce unde vei dori dacă bați din picior de trei ori! mi-a spus Sclipi.

Mi-a povestit legenda acestui Tărâm și am aflat că este foarte vechi și că are multe lucruri minunate. Oricum, de acum înainte, știam tot despre Tărâm. De exemplu, în acest oraș oamenii de zăpadă sunt vii!

Acum trebuia să găsesc bagheta! Am bătut de trei ori din picior și mi-am dorit ca pantofii să mă ducă la Regele Noiembrie. Căci acesta îi furase Bagheta Crăciunului și Crăiasa Frunzelor, stăpâna lui, nici nu aflase. Așa m-am dus în împărăție. Și i-am spus:

- De ce ai furat Bagheta Crăciunului? Crăciunul nu va mai veni! Moș Nicolae, Moș Crăciun, familia nu va mai petrece de Sărbători, pentru că nu putem aduce Crăciunul în lume! Nu te gândești cum nouă, copiilor, ni se va frânge inima de tristețe că Moșii care aduc mereu cadouri nu vor mai veni?! Că Moș Nicolae care aduce dulciuri multe, delicioase, nu mai vine?! Și cum deja ne-am pregătit șosețelele sperând ca el să ne aducă daruri numeroase?! Și cum am făcut scrisoarea și așteptăm plini de speranță sosirea lui Moș Crăciun! Cum nu vom cânta colinde despre nașterea lui Hristos! Crăciunul este mai ales o sărbătoare religioasă importantă, s-a născut Domnul Iisus Hristos! Crăciunul pentru noi contează! E cea mai fericită și frumoasă sărbătoare a anului!

Chiar atunci Moș Crăciun venise să mă ajute! Îmi făcu cu ochiul!

- Îți dorești cu adevărat Crăciunul! zise Regele Noiembrie.

- Da, mi-l doresc! Ce-ai avut cu Crăciunul?! E ceva trist când te gândești că va fi ultimul Crăciun! Și mă gândesc, Moș Crăciun, un om iubitor de copii, să nu mai vadă unul niciodată? Nici noi să nu-l mai vedem?

- Bine! zise Regele. Îți dau Bagheta!

Moșul chemă fulgii să-l ajute să dea cadourile și, desigur, și eu l-am ajutat! Însă am adormit în sania lui!

Acum nu mai sunt în sanie. Sunt în patul meu. Mă trezesc și văd că a fost doar un vis. Am cadouri sub brad și cel mai tare mă surprinde că am o scrisoare de la Moș Crăciun în care scrie asta: „Mulțumesc că ai salvat Bagheta Crăciunului! Acum pot să dau cadouri la toți copiii! Cu drag, Moș Crăciun!” Și mă mai surprinde că am primit niște conduri tot din argint... dar fără puteri magice. A fost o aventură minunată!

IARNĂ CITADINĂ

E iarnă. Dansul fulgilor de nea ne farmecă pe toți. Străzile cartierului sunt acoperite de un covor moale și pufos de zăpadă. Cu toate că sunt

preocupați de școală, copiii își fac timp pentru a se juca cu săniile la derdeluș, pe acolo pe unde acesta există, pentru a face oameni de zăpadă sau pentru a se juca pe ghețuș.

Zăpada este prietena copiilor. Dar nu

numai a lor. Și oamenii mari sunt fascinați de iarnă și de toate bucuriile pe care le aduce cu ea. Acestea trezesc în sufletele lor nostalgia și amintirea copilăriei trecute.

Dar, pe lângă toate acestea, iarna prezintă și numeroase pericole. Acum au loc cele mai multe accidente, din cauza poleiului de pe carosabil, dar și din cauza ghețușului de pe trotuare. Atât adulții, cât și copiii sunt expuși alunecărilor pe gheață, nu de puține ori alegându-se cu fracturi ale brațelor sau ale picioarelor.

Deci, aveți grijă, dragi copii, deși iarna este anotimpul cel mai frumos, aduce cu ea o serie întreagă de pericole!

Daniela Șerban
Clasa a IX-a C

*Serbarea de Crăciun
Decembrie, 2012*

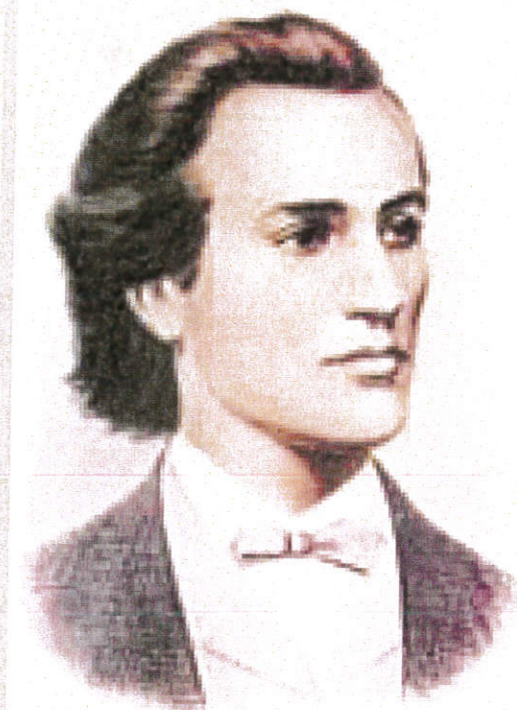
„Să-l sărbătorim pe Eminescu!”

Prof. Sorina Negoită

Fiecare început de an ne trimite, dincolo de realizările individuale și năzuințele pentru un viitor mai bun, cu gândul la Mihai Eminescu. Dispoziția ascensională specifică fiecărei inițieri (în propria existență, în educație, în timp) poate fi asociată cu numele poetului vizionar. Prilej pentru noi de a sărbători în ianuarie 2013 cei 163 de ani de la nașterea poetului și Ziua Culturii Naționale.

Trecând printr-o gamă variată de activități – de la prezentarea referatului științific cuprinzând coordonatele semnificative ale operei, la recitarea de poezii sau punerea în scenă a fragmentelor din corespondența M. Eminescu – Veronica Micle – ajungând la prezentarea figurii poetului în receptarea posterității sale literare, am ajuns la concluzia că Eminescu rămâne fel de actual și mereu inedit cu fiecare evocare.

Poate că cel mai intens moment al activității s-a dovedit cel în care elevii participanți au descoperit că iubirea ca și suferința produsă de aceasta rămân teme perene și prilejuiesc schimburi de mesaje facilitate în zilele noastre de avantajele tehnicii; deși mijloacele au evoluat, sentimentele sunt trăite cu aceeași intensitate.

la

15 IANUARIE – ZIUA CULTURII ROMÂNE

Prof. Rodica Butnaru

„Dumnezeul geniului m-a sorbit din popor așa cum soarele soarbe o picătură de aur din marea de amar” – scria Mihai Eminescu pe margine de manuscris al poeziei „Philosophia copilei”, conștient de valoarea talentului său încă din anii tinereții, talent confirmat pe parcursul întregii sale activități de creație.

Eminescu este cel mai mare poet al românilor și poate fi considerat unul din marii poeți romantici europeni; reputație la care au concurat, pe lângă talentul înnăscut, alte câteva calități de excepție: o cultură vastă și temeinică, formată în școală, la Cernăuți – unde l-a avut ca dascăl pe Aron Pumnul și alți corifei ai școlii naționale românești, dar și în perioada studiilor în străinătate, la Viena, apoi la Berlin, beneficiind de informații de mare diversitate de la renumiți profesori universitari, însușind și dezvoltând limbajul și dobândind un excepțional simț în alegerea cuvântului ce exprimă adevărul și o exigență deosebită față de propria creație, cum o atestă numeroasele intervenții asupra formei în manuscrisele sale.

Eminescu a fost un om al timpului său, reacționând prin scris la evenimentele epocii. Astfel, în poemul „*Împărat și proletar*”, început în timpul studiilor la Viena (1871), se referă la Comuna din Paris, realizând o reflectare artistică a evenimentului în partea a treia a poemului: „Parisul arde-n valuri, furtuna-n el se scaldă”....„Evl e un cadavru, Paris-al lui mormânt”.

Reacționează prin articole publicate în ziarul „Timpul”, dar și prin poezii, la eșecurile, greșelile unor oameni politici care conduceau România în acea epocă. Semnificativă este satira „*Scrisoarea III*” în care cuvinte cu valoare de pamflet sancționează dur limitele acestora: „Prea v-ați arătat arama, sfâșiind această țară,/ Prea făcurăți neamul nostru de rușine și ocară,/ Prea v-ați bătut joc de limbă, de străbuni, de obicei...” . Și pentru a fi cât mai convingător, le opune, prin antiteză, personalitatea voievodului **Mircea cel Bătrân**, pentru care....„iubirea de moșie e un zid/ Care nu se-nfiorează de-a ta faimă, Baiazid!”

Regăsim în opera poetului teme și motive romantice, de circulație universală, între care cel al *timpului*, al *florii albastre*, al *visului*. Peisajul românesc este reprezentat prin cunoscutul „triptic eminescian”: motivele *codrul*, *lacul*, *izvorul* – cu toate variantele acestora, la care se adaugă motivul *teiului* și al *florilor de tei*, realizând astfel un cadru mirific al scenelor de iubire, tema dragostei fiind tratată în poezia lumii din cele mai vechi timpuri.

Interesul romanticilor pentru valorificarea literaturii populare se manifestă plenar în opera poetului. Amintim, astfel, printre altele, de preocuparea poetului pentru basmul românesc, valorificat în „*Călin, file de poveste*” și în mod excepțional în poemul „*Luceafărul*”, în care atribuie personajelor din basm sensuri simbolice, mărturisite de el însuși: „Aceasta e povestea, iar înțelesul alegoric ce i-am dat-o este că dacă geniul nu cunoaște nici moarte, și numele lui scapă de

noaptea uitării, pe de altă parte aici, pe Pământ, nici e capabil a ferici pe cineva, nici capabil de a fi fericit. El n-are moarte, dar n-are nici noroc...”!

Poemul „*Luceafărul*” rămâne o sinteză a creației eminesciene, iar caracterul romantic este evidențiat prin toate temele prezente în poem: *condiția geniului în societate, prezența naturii terestre și cosmice, valorificarea creației populare*, teme pe care le regăsim în întreaga sa creație literară.

Nu este de neglijat nici proza lui Eminescu, tributară, de asemenea, romantismului. Romanul „*Geniu pustiu*” și nuvelele sale, care nu sunt numai romantice ci anunță nuvela fantastică a secolului XX. Un exemplu în acest sens îl constituie „*Sărmanul Dionis*” prin valorificarea concepției indiene a metempsihozei, împletite cu o frumoasă poveste de dragoste.

Aceste câteva considerații succinte privitoare la opera lui Mihai Eminescu au menirea să atragă atenția elevilor asupra valorii excepționale a acesteia.

Se justifică pe deplin, astfel, faptul că ziua de naștere a poetului – **15 ianuarie** – a devenit **ZIUA CULTURII ROMÂNE**.

Eminescu și fenomenul românesc

„Mi-am pus demult întrebarea: dacă mi se va cere să scriu despre Eminescu, oare ce voi face? Să cutesc a scrie? Nu va fi impertinență și abatere de la modestia cea mai elementară?

Iată însă că, până la rezolvarea teoretică a problemei, am scris și publicat câteva texte despre Eminescu: în "Viața Românească", în "Caiete Critice", în cuvântul-înainte la "Eminescu – abisul ontologic" de Svetlana Paleologu-Matta. Am învățat și predat – euforic – multe poezii eminesciene la Jilava, Gherla și Dej.

Știu bine că am scris copilării și banalități; dar cu teamă, dragoste, credință și adânc respect. Așa încât s-ar putea ca păcatul de temeritate și poftă de fală să-mi fie iertat.

Îl iubesc pe Eminescu. Ziua de 15 ianuarie e pentru mine o zi sfântă, nu uit, când sunt la București, să depun și eu o floare la statuia din fața Ateneului, operă a sculptorului Gh. Anghel.

Cu ce drept îl iubesc pe Eminescu? Fără nici un drept. Prin declarație unilaterală de voință, pentru că oricine are dreptul să iubească, oricât de nevolnic și nedreptățit este. Pentru că, după cum spun englezii, o pisică poate privi un rege. Tot astfel, fără nici o justificare, iubesc în mod arbitrar și total poporul român și "fenomenul românesc".

Și apoi Eminescu, prin fermitatea și curăția caracterului, îmi este sprijin de nădejde în credința că popoului român îi este menit a se împărtăși în cultură și în viața spirituală de o soartă cu mult deasupra mediocrității, acea binecuvântată soartă în care au crezut Hasdeu, Pârvan, Blaga, Mircea Eliade și Constantin Noica.

Cât de fericit sunt că mi-ați dat prilejul să-mi mărturisesc dragostea pentru Eminescu și fenomenul românesc!"

Articol reprodus din: N. Steihardt, *Ispita lecturii*, Ediție îngrijită și Cuvânt înainte de Ioan Pinte, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2000, p. 34.

Ioniță Mihaela
Clasa a X-a E

Ziua Mihai Eminescu

Ziua unui vis împlinit

Prof. Rodica Butnaru

În fiecare an, la 24 Ianuarie, evocăm cu emoție și mândrie mărețul act al Unirii Principatelor Române, prin care s-au pus temeliiile statului român modern.

Prin Unirea Moldovei cu Muntenia se împlinea un vis, un ideal pe care poporul nostru îl nutrea dintotdeauna, fiindcă Unirea, visul tuturor românilor, vis scump venind din adâncul secolelor, era – în definiția inspirată a lui Nicolae Bălcescu “visarea iubită” a marilor noștri voievozi, **Mircea cel Bătrân**, Ștefan cel Mare și Sfânt, Mihai Viteazul și al întregului neam românesc, trăitor pe pământul patriei străjuite de falnicii Carpați, mângâiate de apele Mării Negre și îmbrățișate de apele Dunării, de la Nistru pân’ la Tisa – cum doinea cu îndreptățire această conștiință a neamului românesc, care a fost marele nostru poet – Mihai Eminescu.

Așezată, prin voia Domnului și statornicia străbunilor în această parte a lumii, într-un loc binecuvântat și dăruit cu toate cele de trebuință pentru o viață omenească demnă și îndestulată, cu un popor vrednic și pașnic, țara noastră se afla și la conjuncția principalelor drumuri comerciale și a intereselor unor mari și puternici vecini, ca marile imperii și regate din toate cele patru puncte cardinale: rușii de la Răsărit, austriecii și ungurii de la Apus, polonezii de la Miazăzi și mai ales turcii de la Miazănoapte, care mai de care mai doritori de stăpânire a unui asemenea loc .

Înfruntând urgiile năvălirilor și agresiunilor permanente de-a lungul veacurilor, în sufletul și mintea poporului nostru s-a născut și s-a statornicit conștiința de neam și de patrie, cu “visul său de aur” – unirea, independența și suveranitatea.

În urma războiului Crimeii, problema românească a devenit una de interes internațional, ea fiind luată în discuție la congresul de Pace de la Paris (1856). Atunci, o parte a marilor puteri ale vremii - Franța, Prusia, Piemontul (parte a Italiei de mai târziu) - au susținut ideea unirii Principatelor Române – a Moldovei și a Munteniei, în vreme ce Anglia, Austria și Turcia se împotriveau acestei idei. Pentru a nu se ajunge la un conflict european, s-a hotărât consultarea poporului român în problema Unirii Principatelor. Congresul de pace de la Paris a hotărât:

- Înlăturarea protectoratului rusesc asupra Țării Românești (care rămânea în continuare sub suzeranitatea Turciei) și instituirea garanției colective a marilor puteri;

- Libertatea navigației pe Dunăre și constiuirea Comisiei Dunării cu sediul la Galați.

Și lucrul cel mai important pentru noi - s-a hotărât **consultarea poporului român în problema Unirii Principatelor**. În acest scop, în anul 1857 au fost constituite parlamentele consultative, numite divanuri ad-hoc. Convenția de la Paris din anul 1858 a hotărât, de asemenea, realizarea unor noi alegeri pentru domnie, atât în Moldova, cât și în Țara Românească.

Idealul unirii tuturor românilor l-au nutrit cu ardoare marii cărturari ai acestui popor, de la Miron Costin până la Samuil Micu, Gheorghe Șincai sau Petru Maior. Idealurile de unire și unitate națională i-au însuflețit pe Tudor Vladimirescu și pe toți revoluționarii pașoptiști: Nicolae Bălcescu, Alecu Russo, Mihail Kogălniceanu, Ion Ghica, Vasile Alecsandri, Simion Bărnuțiu, ca și pe oamenii de rând, de la vlădică la opincă, cum s-a exprimat unul din legendarii făuritori ai Unirii de la 1859, țăranul Moș Ion Roată. Un rol deosebit aveau să-l joace în realizarea acestui act istoric intelectualii participanți la Revoluția de la 1848, cei care aveau să meargă cu înflăcărare și hotărâre neclintită spre Dealul Mitropoliei peste câțiva ani, la data de 24 ianuarie 1859, pentru a spijini și impune pe cel ce avea să împlinească visul secular de unire, colonelul Alexandru Ioan Cuza.

Dubla alegere a lui Cuza, ca domn al Moldovei la 5 ianuarie și în Țara Românească la 24 ianuarie, realiza unirea în persoana domnitorului.

Ziua de 24 ianuarie 1859 era "ziua cea mai mare a veacului", cum a fost numită. Unirea e actul energetic al întregii națiuni române. Uniunea națională a făcut-o poporul - spunea cu fierbinte entuziasm marele patriot Mihail

Kogălniceanu. O biruință memorabilă, după care vor urma ani de rodnică înnoire, de mari reforme. Între cele mai importante fiind Reforma agrară din 1864, Reforma de transformare a învățământului, la care trebuia să aibă acces toți fiii poporului, și alte reforme menite să ducă la creșterea economică a țării prin construirea unei rețele de căi ferate și de drumuri.

Domnia lui Cuza a însemnat punerea bazelor statului național modern român. La 22 ianuarie 1866 s-a numit primul guvern, iar 2 zile mai târziu avea să se constituie primul parlament.

Țara întreagă urca trepte mari de progres și prosperitate, făcea pași hotărâtori spre dobândirea independenței, pe care o vor cuceri în iureșul gloanțelor eroii de la Plevna, Rahova și Smârdan, în anul 1877, când după încheierea glorioasă a luptelor se proclamă Independența de stat a României.

După încă trei decenii de încordată strădanie, poporul român avea să înfăptuiască Marea și definitivă Unire a tuturor românilor de la 1 Decembrie 1918, prin unirea cu Patria Mamă – România - a Transilvaniei, Basarabiei și Bucovinei, în granițele istorice ale neamului nostru.

Charles Baudelaire

Prof. Iulia Ivan

Correspondances

*La nature est un temple où de vivants piliers
Laissent parfois sortir de confuses paroles;
L'homme y passe à travers des forêts de symboles
Qui l'observent avec des regards familiers.*

*Comme de longs échos qui de loin se confondent
Dans une ténébreuse et profonde unité,
Vaste comme la nuit et comme la clarté,
Les parfums, les couleurs et les sons se répondent.*

*Il est des parfums frais comme des chairs d'enfants,
Doux comme les hautbois, verts comme les prairies,
- Et d'autres, corrompus, riches et triomphants,*

*Ayant l'expansion des choses infinies,
Comme l'ambre, le musc, le benjoin et l'encens
Qui chantent les transports de l'esprit et des sens.*

Corespondențe

*Natura e un templu cu colonade vii
Lăsând când vor să scape mici zgomote confuze,
Prin codru-acesta ce-are simbol în loc de frunze,
Pășește omul singur, privit de frunze mii.*

*Ca lungi ecouri care departe se topesc
În neguroasă, adâncă rotunjime,
Ce-i vastă ca și noaptea, ori ca o limpezime,
Parfum, culoare, sunet se cheamă și-și vorbesc.*

*Sunt palide parfumuri ca pielea de copil,
Dulci ca o notă-naltă și de răcoare pline,
Iar altele corupte, trufașe și haine,*

*Purtând cu ele duhul splendorii fără șir
Ca ambra, moscul, smirna, tămâia care cântă*

Cutreierarea minții și-a simțurilor nuntă.

În istoria literaturii universale, Charles Baudelaire este considerat precursorul poeziei moderne și teoreticianul simbolismului.

În concepția lui Baudelaire, poetul este acel artist capabil să învingă orice obstacol, să anuleze orice inhibiție ori cenzură canonică, spre a stăpâni lumea prin analogie, corespondențe și simbol. „Din urât - susține Baudelaire - poetul va face să se nască un farmec nou”, iar acest crez artistic poate fi corelat cu ideea că “poezia este un produs al urii, un mijloc de a șoca cititorul și chiar de a-l tortura”. Gestul esențial al artistului poate fi nu numai contemplarea estetica a spectacolului vieții, ci participarea la

desfășurarea lui, printr-o emoție definitorie: “ Voi scrie totuși aceste pagini, pentru că vreau să-mi datez mâna ”

Baudelaire creează o estetică a urâtului în "Florile răului", stabilind o nouă tehnică în poezie, aceea a "corespondențelor" între simboluri și stări de spirit sau între culori și sentimente.

Poezia "Corespondențe" a lui Baudelaire este esențială pentru înțelegerea principiilor curentului simbolist. Ea reprezintă o adevărată artă poetică în care descoperim dimensiunile fundamentale ale lirismului bazat pe simbol și sugestie.

Analiza sonetului lui Baudelaire conduce la descoperirea câtorva adevăruri deosebit de importante pentru simbolism. Poezia reprezintă ipoteza unui univers material de natură sacră, în care natura este depozitarea unei ordini divine, inaccesibilă omului. Natura este deschisă spre om, căruia încearcă să vorbească. Limbajul naturii este însă unul încifrat, confuz, pentru că la el nu se poate ajunge pe o cale rațională.

Lumea în întregimea ei este o colecție de semne și simboluri. În spatele acestora se află o misterioasă ordine divină, care nu-l refuză pe om, ci, dimpotrivă, îl privește cu familiaritate. Calea de acces spre această natură prietenoasă este însă interzisă, atâta vreme cât omul nu știe să ajungă la ea fără a-i tulbura tainele.

A Selection from LES FLEURS DU MAL by Charles Baudelaire translated by Jim Nisbet

Prima strofă a poeziei pune în ecuație corespondența dintre natură și om, posibilă la alt nivel decât cel al cunoașterii pozitivistice, raționale. Metafora "codri de simboluri" este expresia cea mai concretă a lumii pline de mister, pe care omul modern nu o mai poate descifra. Senzațiile eufonice sunt ecouri îndepărtate ale acestei lumi, ca șoapte ale unui univers nelămurit, ale lumii transcendente de simboluri, reflectate în universul cotidian. Senzațiile olfactive completează imaginea acestei lumi ascunse.

Strofa a doua prezintă o natură care nu cunoaște dualitatea și fărâmițarea substanței ei în obiectele pe care ni le restituie nouă simțurile. Natura, parfumurile, culorile și sunetele alcătuiesc o unitate profundă și traicică.

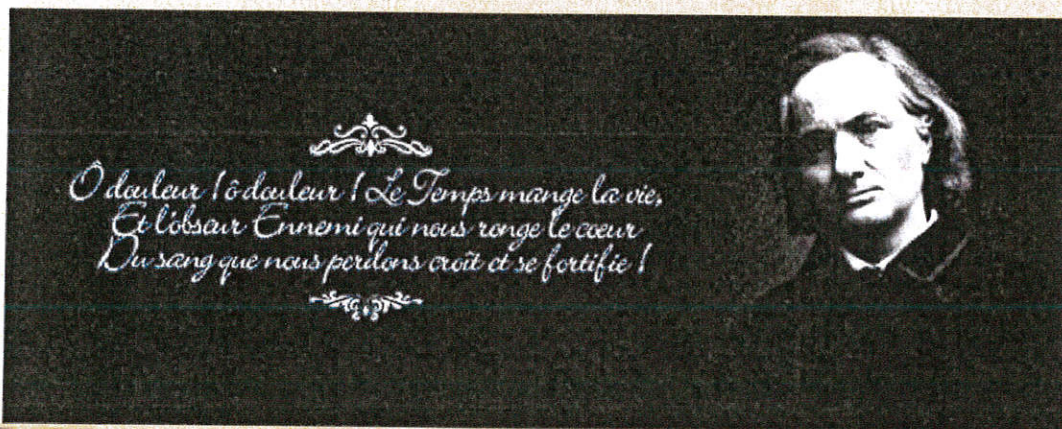
Cel de-al doilea nivel de sens al poemului are în vedere relațiile dintre lucrurile lumii. Bazându-se doar pe cunoașterea sa empirică, omul nu va ajunge niciodată la această unitate ascunsă, deși obiectivă, obiectelor și fenomenelor.

Ultimele două strofe sugerează posibilitatea accesului la profunzimea sacră a lumii. Dualismul eu-lume trebuie anulat prin promovarea unei alte modalități de cunoaștere de factură intuitivă, poetică.

Procedeul esențial pe care îl vor folosi poeții simbolisti pentru a ajunge la esența universului este sinestezia, prin care datele disjunctive ale simțurilor sunt sintetizate într-o unică percepție ce depășește normele bunului simț comun.

Strofa a treia este de fapt un inventar de sinestezii, în care olfactivul se îmbină cu tactilul, vizualul și auditivul. Pentru a ajunge la o adevărată cunoaștere, omul trebuie să-și lase mintea vrăjită și simțurile încărcate de corespondențele posibile ale lucrurilor. Numai astfel el va ajunge la conștiința unei lumi infinite și misterioase.

O altă idee importantă care apare aici, și pe care o vom găsi în toată poezia simbolistă și modernă, e aceea că misterul nu trebuie distrus prin cunoaștere rațională. Acesta fiind de natură divină, la el nu se poate ajunge decât pe o cale irațională.

În poezia lui Baudelaire se întâlnesc elemente și atitudini variate, pe care geniul său le-a întrunit într-o perfectă unitate organică, originală. Baudelaire și-a propus să investigheze zone noi în artă, care să descopere integral profunzimea vieții. El a integrat conceptului de frumos înțelegerea concret-umanului, a răului, satanicului, urâtului, grotescului, mitului, considerând că artistul are capacitatea de a învinge orice piedică, de a stăpâni, prin analogie, simbol și corespondențe, enigmele universului.

DRAGOBETELE – SĂRBĂTOAREA DRAGOSTEI LA ROMÂNI

Prof. Carabă Georgiana

Sărbătorile sunt întotdeauna un prilej de manifestare a bucuriei. Poporul român a știut mereu "să guste" sărbătoarea prin obiceiuri și tradiții de o deosebită frumusețe, una dintre acestea fiind sărbătoarea iubirii, manifestată la noi de Dragobete și sărbătorită pe 24 februarie.

Etimologia cuvântului "Dragobete"

Aproape toate denumirile pentru această sărbătoare sunt după numele din slava veche a sărbătorii creștine "Aflarea Capului Sfântului Ioan Botezătorul". Numită în spațiul slav "Glavo-Obretenia", sărbătoarea a fost preluată de români, la fel cum au fost preluate și alte sărbători din calendarul popular (Probajenii sau Obrijenia, Procoava, Ovidenia, Zacetania, Stratenia etc.). Ea apare, în veacurile trecute, sub denumirile: "Vobritenia", "Rogobete", "Bragobete", până când, probabil și sub influența principalelor caracteristici ale ei, s-a impus pe arii destul de extinse, mai ales în sudul și sud-vestul României, denumirea de "Dragobete".

O altă explicație dată de unii filologi cu privire la etimologia cuvântului "Dragobete" pornește tot de la două cuvinte vechi slave, "dragu" și "biti", care s-ar traduce prin expresia "a fi drag". Alți filologi, adepți ai autohtonismului total al sărbătorii, explică denumirea prin două cuvinte dacice, "trago"- țap și "pede"- picioare, aceste două cuvinte transformându-se, în timp, în drago, respectiv bete.

Dragobete – zeu al tinereții și patron al dragostei

La noi, în ziua de Dragobete, fetele și băieții se îmbrăcau în haine de sărbătoare și porneau în grupuri prin lunci și păduri, cântând și căutând primele flori de primăvară. Fetele strângeau ghiocci, viorele și tămâioase pe care le puneau la icoană, pentru a le păstra până la Sânziene, când le aruncau în apele curgătoare. Dacă, întâmplător, se nimerea să găsească și fagi înfloriți, florile acestora erau adunate în buchete care se puneau, mai apoi, în lăutoarea fetelor, în timp ce se rosteau cuvintele: "Flori de fragă/ Din luna lui Faur/ La toată lumea să fiu dragă/ Urâciunile să le desparți".

În dimineața zilei de Dragobete, fetele și femeile tinere strâneau zăpadă proaspătă, o topeau și se spălau cu apa astfel obținută în anumite zile ale anului, pentru păstrarea frumuseții.

Se mai credea că, în ziua de Dragobete, păsările nemigratoare se adună în stoluri, ciripesc, își aleg perechea și încep să-și

construiască cuiburile. Păsările neîmperecheate în această zi rămâneau stinghere și fără pui până la Dragobetele de anul viitor. Asemănător păsărilor, fetele și băieții trebuiau să se întâlnească pentru a fi îndrăgostiți pe parcursul întregului an. Pretutindeni se auzea salutul: "Dragobetele sărută fetele!"

Se spunea că dacă în această zi plouă, primăvara va veni devreme și va fi frumoasă; cine aude pupăza în această zi va fi harnic tot anul.

Femeile obișnuiau să atingă un bărbat din alt sat în ziua de Dragobete, ca să fie drăgăstoase tot anul, și mai aveau grijă să dea mâncare bună orătâniilor din curte, păsărilor cerului, nicio vietate nefiind sacrificată la Dragobete. De multe ori, flăcăii petreceau din plin și prin satele vecine, ca să le meargă bine peste vară. Oamenii bătrâni țineau această zi pentru friguri și alte boli.

În unele locuri Dragobetele era sărbătorit și la 1 martie, deoarece se considera că el este fiul Dochiei și primul deschizător de primăvară. În unele tradiții este numit "Cap de primăvară" sau "Cap de vară". Dragobete este identificat cu zeul dragostei, Cupidon, în mitologia romană, și cu Eros, zeul iubirii, în mitologia greacă.

Obiceiurile de Dragobete, zi așteptată cândva cu nerăbdare de toți tinerii, au fost în bună parte uitate, păstrându-se doar în amintirea bătrânilor. Iar în ultimii ani, Dragobetele autohton riscă să fie dat cu desăvârșire uitării, el fiind înlocuit de acel Sfânt Valentin, care nu are legătură cu spiritualitatea românească.

De Dragobete, iubește românește!

DE DRAGOBETE, IUBEȘTE ROMÂNEȘTE!

Mititica Diana, clasa a X-a E

Luni, 25 februarie 2013, în preajma sărbătorii de Dragobete, elevii liceului nostru, îndrumați de doamnele profesoare Carabă Georgiana și Voinescu Adriana, precum și de doamna bibliotecar Samoilă Elena, au pregătit un program special dedicat sărbătorii dragostei la români.

La activitate au participat doamna director Gaidoș Nicoleta, doamna director adjunct Zapciu Steliana și doamna profesoară Butnaru Rodica.

În deschidere s-a argumentat importanța acestui moment cultural în spațiul românesc și s-a realizat o prezentare power-point despre Dragobete, ca sărbătoare a iubirii și a tinereții, și despre tradițiile și obiceiurile practice cu prilejul acestei sărbători. S-a insistat asupra salutului folosit în această zi: "Dragobetele sărută fetele!"

Eleva Crușnischii Carmen de la clasa a X-a F a prezentat o poezie intitulată "Dragobetele", iar Bulancea Raluca, de la clasa a IX-a B a venit cu o replică, "Parodie la Dragobete".

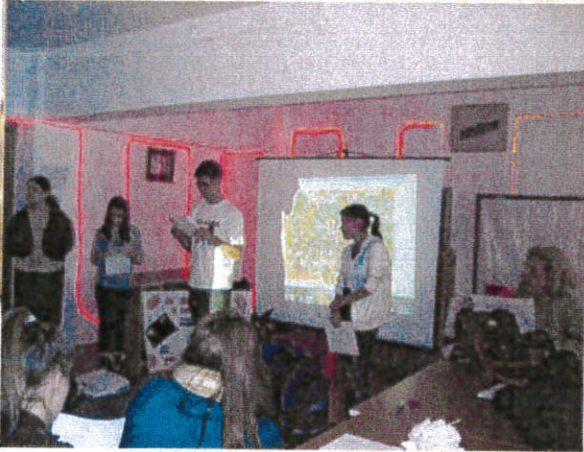
S-au recitat poezii de dragoste aparținând unor scriitori celebri și s-a realizat un joc de rol, folosindu-se tabloul al doilea din "Luceafărul" lui Mihai Eminescu. După momentul poetic, elevii au prezentat, pe rând, felicitările și desenele pe care le-au realizat cu ocazia acestei sărbători, apoi au citit eseurile pe care le-au scris, având ca temă Dragostea. S-au confecționat trandafiri din șervețele folosindu-se tehnica origami, trandafiri care au fost folosiți de elevi la finalul activității, când și-au făcut "declarații de dragoste".

Elevii au fost apreciați pentru interesul de care au dat dovadă și au primit diplome din partea organizatorilor (pentru "Cel mai bun recitator", "Cel mai reușit desen", "Cea mai originală felicitare", "Cel mai reușit eseu").

Manifestarea și-a propus evidențierea valorilor, tradițiilor și obiceiurilor românești, cultivarea sentimentului de apartenență, de iubire și dragoste pentru rădăcinile poporului român, promovarea prin cântec, dans și poezie a frumuseții artei populare românești.

Dragobete 2013

DRAGABETELE

Această diplomă se acordă clasei a X-a F (Turtuică Andreea) pentru cea mai **INTERESANTĂ** felicitare

CONTEINUTUL ACTIVITĂȚII:

GAZDĂRII grupului
POZITIONĂRII
GAZDĂRII

EFECTIVE
GAZDĂRII

Robotica – provocare a mileniului trei

Prof. Mihaela Lebădă

Din cele mai vechi timpuri, omul a încercat să construiască mecanisme care să imite cât mai fidel comportamentul unor viețuitoare sau mecanisme care să îi ușureze munca în anumite domenii. După ce de-a lungul timpului diferiți cercetători au încercat să construiască asemenea mecanisme, cuvântul "robot" a fost utilizat pentru prima dată în piesa "*Roboții universali ai lui Rossum*", scrisă de Karel Capek (Cehia) în 1920. Termenul a început să fie utilizat după 1923, când lucrarea a fost tradusă în limba engleză. Termenul "Robotica" a fost utilizat pentru prima dată de scriitorul de SF - Isaac Asimov (1920 - 1992).

Robotul este un mecanism automat care se poate substitui omului pentru a efectua unele operații, fiind capabil să-și modifice singur ciclul de execuție (prin detecție fotoelectrică, servomotoare etc). Asimov a enunțat, în 1940, cele trei legi fundamentale care trebuie să fie respectate de un robot pentru îndeplinirea (realizarea, finalizarea) sarcinilor în deplină siguranță .

În mod obișnuit, un robot este o mașină care, într-o anumită măsură, imită omul, fie ca înfățișare, fie ca posibilități de acțiune. Această dezvoltare, chiar spectaculoasă, în direcția aplicațiilor neindustriale, justifică trecerea în revistă în rândurile de mai jos a principalelor subdomenii în care roboții nemanufacturieri sau roboții de serviciu își pot găsi aplicabilitate.

În construcții: vehicul ghidat automat pentru asfaltarea șoselelor, sistem robotizat pentru stropirea betonului în construcția tunelurilor; robot mobil pentru cofraje glisante; excavatoare autonome, sistem robotizat pentru compactarea și nivelarea suprafețelor turnate din beton; sistem robotizat pentru inspectarea fațadelor clădirilor; sistem robotizat pentru montarea/demontarea schelelor metalice etc.

În administrația locală: vehicul autonom pentru curățirea zăpezii de pe autostrăzi; vehicul autonom pentru menținerea curățeniei pe străzi; sistem robotizat pentru inspecția și întreținerea automată a canalelor etc.

În medicină: sisteme robotizate pentru diagnoză prin ecografie, sisteme robotizate pentru intervenții neurochirurgicale; telemanipulatoare pentru chirurgie laparoscopică; vehicule ghidate automat pentru transportul bolnavilor imobilizați la pat; vehicule ghidate automat pentru transportul medicamentelor, alimentelor, băuturilor și lenjeriei de schimb; vehicule ghidate automat pentru activități de curățenie și dezinsecție în spitale; sisteme robotizate pentru pregătirea prin simulare, înainte de operație, a unor intervenții chirurgicale etc.

Pentru *reabilitare* se pot identifica următoarele aplicații: scaun cu roțile pliant, imbarcabil în autoturisme; manipulator pentru deservirea persoanelor paralizate, vehicul pentru conducerea nevăzătorilor etc.

Pentru *protejarea mediului înconjurător:* sistem robotizat de sortare a gunoierului în vederea reciclării, sistem automat de inspectare, curățare și recondiționare a coșurilor de fum înalte; platforme autonome mobile pentru decontaminarea persoanelor, clădirilor străzilor; vehicul ghidat automat pentru decontaminarea solului etc.

În comerț, transporturi, circulație: vehicule ghidate automat pentru întreținerea curățeniei pe suprafețe mari (peroane de gări, autogări și aerogări); sistem robotizat de curățire automată a fuselajului și aripilor avioanelor; sistem automatizat de alimentare cu combustibil a autovehiculelor.

Robotul ARC Mate 100iB (fig.1)

Robotul ARC 100iB este un model de robot folosit în tehnologia de sudare. Acest robot are o construcție modulară, fiind foarte precis și foarte rapid, în ceea ce privește tăierea și sudarea. Noul ARC 100iB face parte din ultima generație de roboți de sudură cu arc și are un design compact, cu care își îmbunătățește viteza de lucru și mișcarea.

Roboții Wakamaru (fig.2).

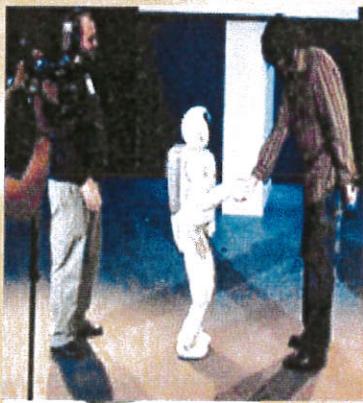
Aceștia se deplasează cu ajutorul unei roți, pot să se conecteze la priză pentru a se încărca și pot să recunoască până la zece figuri umane.

Roboții Wakamaru, care s-au dovedit a fi buni la toate până acum, au ajuns să ia locul și actorilor de teatru. Japonezii au prezentat în premieră mondială o piesă de teatru jucată de roboți. Robotul Wakamaru a fost ales să joace rolul robotului din viitor, într-o piesă de teatru, fiind programat să recunoască circa 10.000 de cuvinte din vocabular. Cei doi roboți care au urcat pe scenă funcționează cu ajutorul unui program specializat în interacțiune pe baza unui scenariu.

De asemenea, au creat și roboți care pot dirija o orchestră (fig.3).

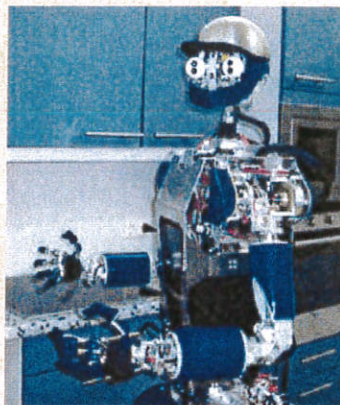

Un model de vestă cu vibrații (fig.4) care inscripționează mesaje pe spatele purtătorului este în prezent testată de cercetătorii din S.U.A. Aceasta ar putea fi folosită în viitor pentru a transmite comenzi importante soldaților sau pompierilor, avertizându-i astfel de pericole iminente în situații în care aparatele prin transmisie radio obișnuite nu pot fi folosite.

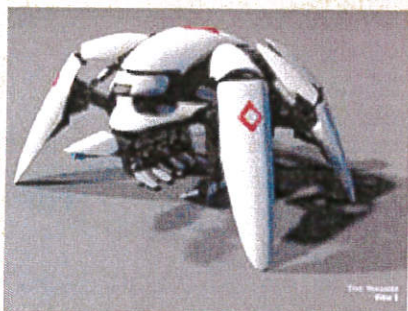
Vesta este confecționată din material spandex negru și se fixează în jurul trunchiului inferior cu bandă. O rețea de 16 motoare mici cu vibrații este încorporată în spatele vestei și este conectată la o unitate de control aflată pe partea laterală. Această unitate conține un aparat de emisie-recepție conectat fără fir la un computer de control. A fost aleasă regiunea spatelui pentru a recepționa mesajele datorită faptului că este o zonă relativ întinsă și există șanse reduse de a fi vătămată. (fig.5)

Oamenii de știință, ciberneticieni, din Europa, au lansat, în premieră, cel mai inteligent robot din lume – cea mai nouă versiune a lui ASIMO.

În medicină (fig.6): sisteme robotizate pentru diagnoză prin ecografie, sisteme robotizate pentru intervenții neurochirurgicale; telemanipulatoare pentru chirurgie laparoscopică; vehicule ghidate automat pentru transportul bolnavilor imobilizați la pat; vehicule ghidate automat pentru transportul medicamentelor, alimentelor, băuturilor și lenjeriei de schimb; vehicule ghidate automat pentru activități de curățenie și dezinsecție în spitale; sisteme robotizate, pentru pregătirea prin simulare, înainte de operație, a unor intervenții chirurgicale etc.

Pentru reabilitare se pot identifica următoarele aplicații: scaun cu roțile pliant, îmbarcabil în autoturisme; manipulator pentru deservirea persoanelor paralizate, vehicul pentru conducerea nevăzătorilor.

În gospodărie, pentru hobby și petrecerea timpului liber, se pot identifica următoarele aplicații: robot de supraveghere copii pentru diverse intervale de vârstă; robot de gestionare și supraveghere generală a locuinței, robot mobil pentru tunderea automată a gazonului;

instalație robotizată pentru curățirea bărcilor de agrement și sport etc.

Introducerea de noi tehnologii și mai ales materiale constituie un element important pentru reducerea costurilor acestor roboți, dar mai ales pentru fiabilitatea și disponibilitățile pentru care sunt făcuți.

Integrarea României în UE deschide noi posibilități de colaborări academice, perspectiva dezvoltării unor noi aplicații practice și nu în ultimul rând noi posibilități de accesare de fonduri, inclusiv fonduri europene, care nu pot fi decât benefice pentru dezvoltarea roboticii în România.

Bibliografie

- [1] Starețu, I., Prezent și perspectivă în robotică, Buletinul AGIR, nr. 4/1997, p.34-40
[2] Starețu, I., Daj, I., Robotica serviciilor – stadiul actual și tendințe , 2007

UMOR...ROBOTIZAT

Congres mondial pentru cea mai avansată tehnologie din lume: – Americanii iau un fir de păr și îl taie în patru părți, în lungime. - Rușii iau o parte și îi dau filet interior și exterior. – Chinezii îl iau și scriu pe el..."Made in China!"

Un om se întoarce de la serviciu cu un robot detector de minciuni.
Fiul său de 12 ani vine de la școală cu 2 ore mai târziu decât normal.

- Unde ai fost până acum ? întreabă tatăl.

- La bibliotecă, să pregătesc un referat.

Robotul se îndreaptă spre el și îi trage o palmă. Tatăl explică:

- Dragul meu, acest robot este detector de minciuni! Ai face mai bine să-mi zici adevărul!

Copilul continuă:

- Ok, am fost la un prieten și ne-am uitat la un film: "Cele 10 porunci", zice copilul, iar robotul îi mai trage o palmă...

- Aoleu ! Bineee! De fapt, era un film... porno, acceptă, în sfârșit, copilul.

Tatăl:

- Să-ți fie rușine! La vârsta ta, nu-mi mințeam niciodată părinții!

Robotul merge spre tată și... îi trage o palmă. Mama apare și ea și zice:

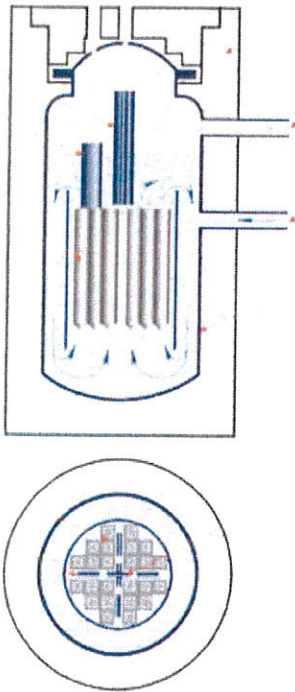
- Se vede că-i fiul tău!

Și robotul...

-Da țineți, fraților, robotul ăla.. nesuferit!

REACTORUL NUCLEAR

Prof. Ileana Anton

Un reactor nuclear este o instalație tehnologică în care are loc o reacție de fisiune nucleară în lanț, în condiții controlate, astfel încât să poată fi valorificată căldura generată sau utilizate fasciculele de neutroni.

- cea mai semnificativă aplicație comercială este producerea de energie electrică sau de căldură (termoficare, procese industriale).
- o altă aplicație este propulsia navală (în special pentru scopuri militare).
- există și reactoare nucleare pentru cercetare, unde fasciculele de neutroni se folosesc pentru activități științifice sau pentru producerea de radioizotopi destinați utilizărilor civile (medicină, industrie, cercetare) sau militare (arme nucleare).

COMPONENTELE

Reactoarele nucleare de fisiune, indiferent de destinația lor, au următoarele elemente comune:

- Combustibilul nuclear: reacția de fisiune în lanț are loc în combustibilul nuclear.
- Moderatorul: moderatorul este necesar pentru încetinirea neutronilor rezultați din fisiune.
- Agentul de răcire: pentru a menține temperatura combustibilului în limite tehnic acceptabile.
- Barele de control: barele de control sunt realizate din materiale ce absorb neutronii precum borul, argintul, indiul etc.

TIPURI:

Reactoarele nucleare se pot clasifica în funcție de tipul de reacție nucleară folosit:

- reactoare de fisiune (cu neutroni fizici sau cu neutroni rapizi);
- reactoare cu combustibil solid (oxid de uraniu, oxid de plutoniu etc.);
- reactoare cu combustibil lichid (săruri topite de uraniu sau de toriu);
- reactoare cu apă ușoară;
- reactoare cu apă grea;
- reactoare cu moderator organic(PCB);
- reactoare cu grafit;
- reactoare cu elemente ușoare;
- reactoare fără moderator .

Câteva probleme de divertisment (Matematica în ... viața de zi cu zi)

Profesor: Stoian Horațiu

1° Pentru a tăia în două un fir de sârmă avem nevoie de 20 secunde. De câte secunde avem nevoie pentru a tăia același fir în cinci ?

Răspuns. 80.

2° Putem împărți trei mere la doi tați și doi fii în așa fel încât fiecare să primească câte un măr ?

Răspuns. Da, cu condiția ca cele patru persoane să fie în realitate trei : bunicul, tatăl și fiul.

3° Un fumător face o țigară folosind 4 chiștoace. Într-o zi el a adunat 32 de chiștoace. Câte țigări a fumat în acea zi ?

Răspuns. 10 ; el a făcut 8 țigări și, fumându-le, a făcut 8 chiștoace și deci încă 2 țigări.

4° Un zid este înalt de 20 m. Un melc încearcă să ajungă în vârful acestui zid. El va reuși dacă va urca 5 m ziua și va coborî 4 m noaptea. După câte zile va ajunge el în vârful zidului?

Răspuns. 16 zile. În adevăr, el face 1 m pe zi, deci 15 m în 15 zile ; cum el urcă 5 m pe zi, în a 16-a zi el va face $15 + 5 = 20$ m.

5° Putem face 5 lei cu 20 de piese de 5 , 20 și 50 bani ?

Răspuns. Nu, căci $20x + 50y + 5(20 - x - y) = 500 \Rightarrow 3(x + 3y) = 80$ și 80 nu este divizibil cu 3.

6° Care este plasarea cea mai avantajoasă : 11000 cu 9% și 9000 cu 11% sau 20000 cu 10% ?

Răspuns. 20000 cu 10%.

7° Prețul unui litru de benzină a crescut cu 10%. După o lună el scade cu 10%. Multe persoane cred că aceasta nu are nici un efect. Sunteți de aceeași părere ?

Răspuns. Nu, căci prețul s-a micșorat cu 1%.

COLȚUL VERDE - MICILE GESTURI ECOLOGICE

De ce trebuie să învățăm să selectăm gunoiul?

Deoarece toate deșeurile netriate sunt trimise la uzina de incinerare pentru a fi arse. Doar cele care au fost triate pot fi reciclate. În Germania, copiii învață la școală să trieze gunoiul.

Cum să scăpăm de vechiul frigider?

Decât să-l aruncăm undeva în natură, cea ce este interzis, este mai bine să-l ducem la un loc specializat de reciclare: acesta este un loc unde se descarcă sau se aruncă obiectele nefolositoare, frigiderele, păturile, mobila, dar și calculatoarele mai vechi și aparatele electrocasnice. Aici sunt demontate, apoi reciclate.

De ce să nu aruncăm totul?

Pentru cei care meșteresc există soluția reciclării acasă: putem păstra borcane de dulceață pentru a face suporturi de creioane, borcane de iaurt pentru a pune plante, cutii de pantofi pentru a așeza fotografiile sau CD-uri, saci de plastic pentru a construi zmee. Este nevoie doar de puțină imaginație!

Cum să facem cu medicamentele expirate?

Trebuie duse la farmacie și nicidecum aruncate la gunoi, în caz contrar, riscăm să găsim apă cu antibiotice. Există asociații care le recuperează și le ard cu mare grijă, reutilizând căldura produsă.

De ce natura este deranjată de picturile noastre?

Tuburile de culori, de lipit, cariocile și stilourile noastre conțin produse chimice care îmbolnăvesc natura. Ar trebui să le ducem la un loc special pentru deșeuri împreună cu toate produsele periculoase din casă.

Cum știm care sunt bateriile toxice?

Toate bateriile sunt toxice. În marile magazine, există cutii de recuperare pentru bateriile uzate. Ele sunt returnate fabricantului, care va recicla componentele periculoase.

INCREDIBIL!!!

O baterie cât un nasture conține 1g de mercur. Este de ajuns pentru a polua 1 m³ de pământ timp de 50 de ani și 400 de litri de apă!

Texte reproduse din Enciclopedia în imagini "ECOLOGIA", Editura Rosetti Educational, București, 2009

Bîrlădeanu Iuliana & Crușnichi Carmen
clasa a X-a F

Propolisul, spaima infecțiilor

Bibliotecar Elena Samoilă

Albinuțele colectează secreții rășinoase ale arborilor, cărora le adaugă propriile secreții salivare (enzime, ceară și alți produși biochimici), rezultând minunea numită propolis.

Mai bun decât antibioticele

Bacteriile dezvoltă rezistență față de antibioticele de sinteză, ajungând ca un anume antibiotic să nu mai aibă efect împotriva unei bacterii. Spre deosebire de ele, propolisul își păstrează capacitatea antimicrobiană intactă.

Propolis brut

Mestecat sau supt (de la 5 până la 20g zilnic), este foarte eficient în gingivite purulente și sângerânde, stomatită, abcese parodontale, parodontoză incipientă, dureri de dinți, faringoamigdalite, laringite, sinuzite, otită sclerozantă hipoacuzivă, rinită și ozenă.

Tinctura

- Câte zece picături, de trei ori pe zi, în urechea bolnavă – împotriva otitelor dureroase;
- 15-30 de picături (tinctură 30%) de trei ori pe zi, înainte de masă, diluate în apă – împotriva afecțiunilor pulmonare (bronșită, astm infecțios, abces pulmonar); cura se ține până la vindecare;
- 30 de picături (tinctură 30%) pe o felie de pâine, de patru ori pe zi, înainte de masă – împotriva giardiazii și a altor parazitoze intestinale; cura durează 20 de zile, cu pauză de zece zile, apoi se reia încă 20.

Comprese

- tinctura (20%), timp de patru săptămâni – răni deschise, eczemă, înțepături de insecte.
- 20-40 de picături în 100 ml de lapte sau apă caldă, puse pe gingia dureroasă sau pe măseaua cariată, alină durerea și împiedică apariția infecției. Totodată, luate cu o oră înainte de masă, au efect în reglarea tensiunii arteriale.

Preparate de casă din propolis

Tinctura - lași la macerat 20-30 g de propolis brut în 100 ml de alcool de 90 grade, la întuneric (agiți zilnic), timp de șapte zile. Strecoari și tragi în sticlute închise la culoare.

Sirop - mărunțești bine o linguriță de propolis brut și o fierbi în 250 ml de apă, până când lichidul scade la jumătate. Strecoari, apoi îndulcești cu două linguri de miere (preparat foarte bun împotriva tusei).

Unguent - pui trei linguri de tinctură peste 50 g de untură încinsă la foc mic, adaugi o bucată de ceară cât o alună, amesteci timp de zece minute. Iei de pe foc și amesteci în continuare până se întărește. Pui la frigider.

Extract - se iau 150g de propolis brut, pulverizat fin, se pun la macerat, la întuneric, într-un litru de alcool de 90 de grade, agitând zilnic. După șapte zile, strecoară prin tifon și trece în sticlute brune, pentru a-l păstra timp îndelungat.

Stiati că...?

- ✓ 2.000.000 de flori, de atât este nevoie pentru obținerea a 400g de miere!
- ✓ Propolisul este folosit de albine pentru curățenie. Dacă găsesc în stup vreun gunoi mai mare sau chiar și șoricei, pe care evident nu le pot transporta afară, albinele “îmbălsămează” intrusul cu propolis, asigurând astfel

sănătatea familiei. Împiedicând adică producerea de bacterii și îmbolnăvirea albinelor. De la ele, egiptenii au învățat arta îmbălsămării, folosind propolisul la “conservarea” mumiiilor.

Cetatea Câlnic

Prof. Mariana Voicu

Numele aşezării provine din slavul "kal" sau "kalinik" (= lut, lutos, ung. sáros hely), fiind preluat, mai întâi, de români sau de unguri, de la care l-au preluat ulterior saşii. Numele săsesc al localităţii este Kelling şi vine de la primii stăpâni, familia nobililor Kelling. La fel ca şi alte familii de saşi, aceştia au devenit probabil din greavi nişte adevăraţi comiţi. Greavii de Câlnic sunt menţionaţi încă din 1267, 1269 şi 1309. Cetatea a fost restaurată între 1962-1964, iar astăzi a fost transformată într-un centru cultural ştiinţific internaţional. Unul dintre greavii de Câlnic, cu numele său de Chyl de Kelling, a construit la mijlocul secolului al XIII-lea donjonul de la Câlnic şi îl folosea drept locuinţă. Chyl a cumpărat apoi Blajul, iar urmaşii lui au continuat să cumpere satul Cut, Vingardul şi multe alte teritorii.

Cetatea Câlnic este unul dintre cele mai interesante monumente de arhitectură din România, ocupând un loc aparte între fortificaţiile ridicate de saşii transilvăneni. Specificitatea monumentului constă în combinaţia dintre reşedinţa nobiliară, având ca simbol donjonul, şi fortificaţia comunităţii săteşti libere, a cărei intervenţie constructivă este marcată de cămarile adosate zidului de incintă. Evident, cele două aporturi (al familiei nobiliare şi al comunităţii săteşti) au fost succesive în timp, pe parcursul epocii medievale.

Valoarea istorică a ansamblului de arhitectură, la care se adaugă starea bună de conservare, au fost motive importante pentru includerea acestuia pe lista Patrimoniului Mondial UNESCO.

Construită iniţial ca reşedinţă nobiliară, în ultima treime a secolului al XIII-lea, de către comitele Chyl de Kelling (pomenit documentar la 1269), Cetatea din Câlnic a fost concepută cu un masiv turn locuinţă de plan rectangular, protejat de o incintă ovală, fortificată cu un turn de apărare spre sud şi un turn al porţii în partea nordică. Sistemul de apărare era întregit de şanţul cu apă ce înconjura cetatea. Donjonul mai păstrează bolta semicilindrică de la nivelul pivniţei, iar la etaj, în sala principală, se pot observa urmele vechiului şemineu. Pe latura estică a construcţiei se află o bifora (fereastră realizată din piatră profilată), element de plastică arhitectonică databil la sfârşitul romanicului şi începutul goticului.

Reședință a nobililor sași până în 1430, cetatea a fost vândută de ultimii descendenți ai familiei nobiliare comunității țăranilor din Câlnic, care, în prima jumătate a secolului al XVI-lea, au început înălțarea unei noi centuri de ziduri, au fortificat turnul porții cu o barbacană, iar în curtea interioară, pe fundațiile unei construcții mai vechi, au ridicat o capelă. În interiorul capelei se conservă fragmente de frescă de la începutul secolului al XVI-lea, iar pe latura de vest se păstrează tribuna de lemn, decorată cu panouri pictate în stilul floral renascentist de factură populară, datată în 1733. În curtea interioară au fost construite, de-a lungul zidurilor, cămări de provizii pentru vremuri de restriște. Ridicarea celei de-a doua incinte în secolul al XVI-lea a necesitat supraetajarea donjonului (devenit simplu turn de apărare) cu două niveluri, atingând o înălțime de peste 20 de metri, asigurând astfel eficiența armelor de foc dincolo de zidul exterior.

Cetatea a fost restaurată între anii 1961 - 1964. În apropierea cetății se află fosta casă parohială evanghelică, edificiu ridicat în secolul al XVI-lea și mărit la 1779. Urcând pe alee, pe lângă casa parohială, se ajunge la biserica mare a sașilor, amplasată în mijlocul cimitirului. Construită în secolul al XVI-lea, de către comunitatea sătească, Biserica din deal a fost mult transformată trei secole mai târziu, având acum o înfățișare neogotică. În

cor se păstrează câteva elemente de sculptură din faza inițială: două tabernacole și portalul sacristiei, precum și coloane angajate ce susțineau o boltă (acum dispărută). Tot aici se află două strane baroce pictate, databile în a doua jumătate a secolului al XVIII-lea. Tribuna vestică a bisericii adăpostește o orgă datând din 1867 (constructor Carl Hesse, Viena).

Cetatea Câlnic, împreună cu celelalte monumente istorice, au fost concesionate Asociației "Ars Transsilvaniae" România prin bunăvoința Episcopiei Evanghelice C.A. din România și formează Centrul Cultural Internațional, patronat de Institutul de Arheologie și Istoria Artei al Academiei Române din Cluj-Napoca.

RUBRICA SPORTIVĂ

Cupa1 editia a XI-a 2012 Fotbal liceu

Prof. Orlando Nedelea

Cupa1 este o competiție sportivă de amploare, la care au participat toate liceele și școlile generale din sectorul 1.

Cupa1 nu este doar un concurs școlar obișnuit, ci un adevărat show sportiv.

Timp de o lună, toate echipele s-au întrecut într-o competiție concepută pe principiul Champions League: grupe, sferturi, semifinale, finală.

Cupa1 are deja o tradiție recunoscută în școlile și liceele din sectorul 1, având ca scop să încurajeze spiritul competitiv și să evidențieze importanța sportului.

Mândria de a fi elev al echipelor participante a crescut în fiecare an,

odată cu anvergura și notorietatea evenimentului. Trofeul Cupa1 a devenit un obiectiv important în activitatea sportivă a fiecărei școli.

Clasament Cupa1 – 2012

Locul I - Liceul „Dimitrie Paciurea”

*Locul II - Colegiul Tehnic „Mircea
cel Bătrân”*

Locul III - Colegiul Tehnic „Mihai I”

Echipa Colegiului Tehnic „Mircea cel Bătrân”:

1. Florea Armand cls a 13-a
2. Erie Marius cls a XII-a
3. Radu Daniel cls a XII-a
4. Costache Florin cls a XI-a
5. Ontel Robert cls a X-a
6. Boboaca Alexandru cls a X-a
7. Zarnescu David cls a XII-a
8. Ion Cristian cls a IX-a

Echipa de fotbal a fost pregătită de către prof. Nedelea Orlando.

CERCUL LITERAR „MOZAIC”

O mică viziune. Demonstrație S.F.

Poate cândva vor exista extraterestri, dacă nu există deja...

Ajungând pe un tărâm necunoscut împreună cu prietenele mele, Alina și Andreea, am zărit un omuleț aproape invizibil, verde, iar cu noi părea foarte, foarte rece, deoarece făcea întotdeauna “hapciu!”.

Am mers pe lângă acest omuleț, studiindu-l și am observat că avea urechi ascuțite, mâini foarte lungi, aproape că îi ajungeau la glezne. A întins mâna spre

mine, repetând deja familiarul “hapciu!”. Nu mi-am dat seama atunci că așa vorbește el și îi spuneam mereu “Sănătate!”. Această creatură micuță ne-a luat de mână și ne-a condus la familia și prietenii lui.

Vedeam lucruri noi și totodată ciudate. Am zărit o mașină zburătoare condusă de un pitic, un copac întors cu rădăcinile în sus, cu fructele atârnat. În parcuri se aflau televizoare cu telecomandă, canapele cu telecomandă. Până și felinarele aveau telecomandă! Părinții micuțului aveau același limbaj hazliu ca acesta, atunci am înțeles că sunt o specie de extraterestri.

Dumitru Mihaela Adela, clasa a IX-a E

Visul...

...aceasta era tema conferinței anunțate de vreo lună și, cu mult interes și entuziasm, mă instalasem comod în scaunul din primul rând așteptând să înceapă. În fața sălii am văzut o fată cu părul castaniu care-i cobora în valuri încâlcite pe umeri. Ochii ei verzi mă hipnotizau. Deodată m-am trezit purtată prin spațiu până la planeta

Venus. În jurul meu se afla un peisaj straniu și neliniștitor. Era cald și întuneric. Copacii își împleteau brațele formând un acoperiș prin care nu puteau trece razele soarelui ori picăturile de ploaie. Sunete armonioase umpleau aerul umed. Flori cu puteri tămăduitoare se ridicau albastre de sub pașii mei. O fată spăla rufe la râu și le bătea cu un fel de mai. Ochii ei se amestecau cu apa îndepărtându-se tot mai mult de oameni. Fata cânta și animalele îmblânzite se așezau lângă ea, atingându-i picioarele. Era însăși zeița Venus, cea mai frumoasă de pe planeta ei. O atmosferă de groază mă ținea lipită pe pământul de lut de pe malul apei. Eram în Paradis. Îmi amintesc că urmase prăbușirea și plânsul. Cerul, ajuns sus de tot, mă alungase. Am atins apa și părul fetei. I-am împletit părul și i-am făcut o cunună multicoloră din liane, iar ea îmi zâmbea cu dragoste. Neîndemânatecă, am rupt floarea care a stârnit jalea întregii jungle. Un plâns amar m-a prăbușit pe scaunul din sala de conferințe, în timp ce în urechi îmi răsună : „Ce ai facut, Alexandra?”

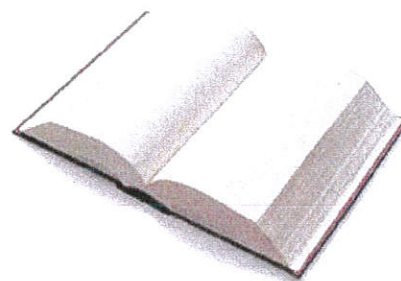
Mite Alexandra, clasa a IX-a E

Pe înțelesul tuturor

Nu sunt tocmai un poet,
Dar știu că pot a fi.
Nu sunt chiar ceea ce par,
Dar voi deveni.

Poate nu sunt eu mare scriitor,
Dar voi reuși a fi.

Ca o carte acum,
Să ne deschidem toți.
Să vada lumea-ntreagă,
Că până și tu poti,
Să fii cineva cu adevărat
Și să nu te mai ascunzi
De cine ești defapt.

Trebuie ca toți să știm...
Că viața este scurtă
Și merităm să o trăim
Până nu se culcă,
Până nu se duce și ne va lăsa.
Viața trece, hai să profităm de ea!

Haideți cu toții acum!
Vreau să vă văd zâmbind!
Căci asta nu-i poem de plâns
Ci de dovedit,
Pe înțelesul tuturor,
Că fiecare strop al vieții,
Merită trait!

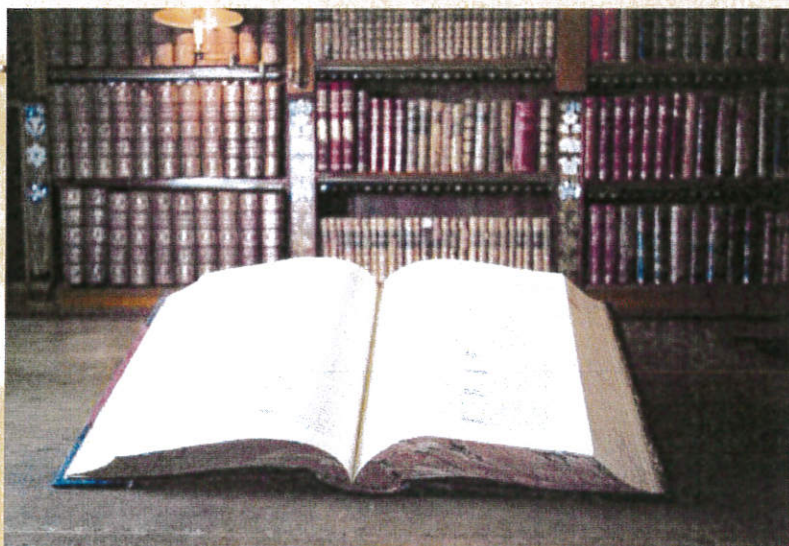
Matacă Ionuț, clasa a IX-a E

Puterea cărții

O...!carte, ce stai mereu ascunsă
În rafturi prăfuite, în biblioteci închise,
De multă lume neînțeleasă, nepătrunsă;
Dar toți își fac din tine multe vise...

Ai fost la început chiar vie,
Apoi ai devenit hârtie;
Tiparul nemilos te-a apăsător,
Cu forța lui pe loc te-a imprimat.

Și iată astăzi vii în fața noastră,
Ne luminezi și mintea ne-o dezgheți,
Căci ai puterea cea măiastră
Și poți pe oameni să-i înveți.

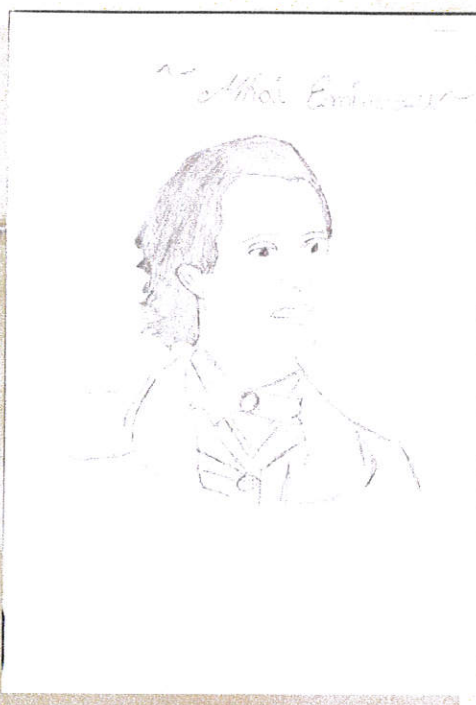

Sîrbu Ștefan
Clasa a XI-a A seral

ATELIER GRAFIC

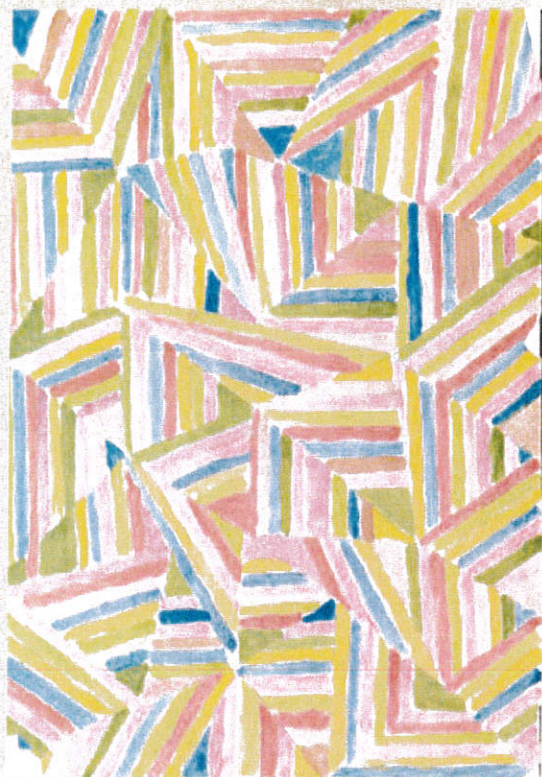

*Moș Crăciun...realizat de eleva Carmen Crușnichi
(clasa a X-a F)*

*Mihai Eminescu - Schiță de portret
Bârlădeanu Iuliana (clasa a X-a F)*

Eleva Carmen Crusnichi

Clasa a X-a F

Să cunoaștem istoria liceului nostru

Colegiul Tehnic „Mircea cel Bătrân” – scurt istoric

Colegiul Tehnic „Mircea cel Bătrân” este amplasat în sectorul 1 al Capitalei și, deși în actuala clădire funcționează de 23 ani, unitatea școlară este mult mai veche.

În anul **1966** a luat ființă **Liceul Industrial de Transporturi (L.I.T.)**, aparținând Ministerului Transporturilor, cu sediul în Calea Griviței nr. 31 și având specializări din domeniul transporturilor și al construcțiilor.

Unitatea funcționează sub această denumire și în această locație până în anul **1974**, când se împarte în **Grup Școlar Construcții Căi Ferate, Drumuri, Poduri „Aurel Vlaicu”**, cu sediul în strada Expresului nr. 1 și în Grupul Școlar Auto București, cu sediul în Bulevardul Păcii nr. 391.

Grupul Școlar Construcții Căi Ferate, Drumuri, Poduri „Aurel Vlaicu”, care cuprindea și **Școala Profesională nr. 38**, își schimbă denumirea în **1984** în **Liceul Industrial nr. 10** și **Școala Profesională nr. 38**, funcționând în această formă până în anul **1990**, când se transformă din nou în **Grup Școlar Industrial Construcții Căi Ferate**, cu sediul în strada Feroviarilor nr. 37 și cu sediul în strada Expresului nr. 1, unde se află și în prezent.

Începând cu anul școlar 2010-2011, conform Ordinului Ministrului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului nr. 5375/06.10.2010, denumirea Grupului Școlar Industrial Construcții Căi Ferate București se transformă în **Colegiul Tehnic „Mircea cel Bătrân”**.

Școala s-a evidențiat prin formarea multor specialiști în domenii pe care le pregătește (meccanic, construcții și servicii), de la muncitori, până la ingineri și profesori.

Sloganul nostru: *“Prin noi veți fi cei dintâi, meșteri iscusiți, creatori liberi, poduri între generații”*

Valorile dominante sunt: egalitarism, cooperare, munca în echipă, respect reciproc, atașamentul față de copii, respectul pentru profesie, libertate de exprimare, receptivitate la nou, creativitate, entuziasm, dorința de afirmare.

Normele valorice, credințele conducătoare privind conceptele fundamentale ale școlii sunt cuprinse în R.O.I., elaborat pe baza “Regulamentului de organizare și funcționare a unităților din învățământul preuniversitar de stat”, a legilor de bază și privește atât activitatea elevilor, cât și a cadrelor didactice.

În ceea ce privește climatul organizației școlare, s-ar putea aprecia ca fiind un climat deschis, caracterizat prin dinamism și un grad înalt de angajare a membrilor instituției școlare; relațiile dintre cadrele didactice fiind deschise, colegiale, de respect și de sprijin reciproc.

Școala urmărește evoluția pieței muncii și folosește informațiile din PLAI și PRAI, încercând să răspundă cât mai bine cerințelor ei și nevoilor individuale prin profilurile în care pregătește elevii.

Școala colaborează cu diferiți agenți economici și dezvoltă parteneriate inclusiv cu alte unități școlare.

Directorii sunt deschiși și ascultă sugestiile profesorilor, fac aprecieri frecvente și sincere la adresa acestora, le oferă o largă autonomie, îi sprijină și evită un control strict birocratic.

Toate acestea se reflectă pozitiv în activitatea instructiv-educativă și în conduita cadrelor didactice.

Calificările din școala noastră

Liceu curs zi profil tehnic

- Tehnician mecatronist
- Tehnician proiectant cad
- Tehnician desenator pentru construcții și instalații

Liceu curs zi profil servicii

- Tehnician în administrație

Liceu curs seral profil tehnic

- Tehnician în construcții și lucrări publice
- Tehnician mecanic pentru întreținere și reparații

Liceu curs zi profil tehnic – ruta progresivă

- Tehnician în construcții și lucrări publice
- Tehnician mecanic pentru întreținere și reparații

Școala profesională curs de zi

- Mecanic auto

Școala postliceală

- Tehnician cadastru funciar – topograf
- Asistent de gestiune

Școala de măști

- Maistru mecanic mașini și utilaje pentru construcții
- Maistru construcții civile, industriale și agricole

Telefon / fax: 021/224.23.76

E-mail: ctmcb2010@yahoo.com

<http://ctmcb.licee.edu.ro>

ISSN 2069 5683

